

Ludwig Volbeda

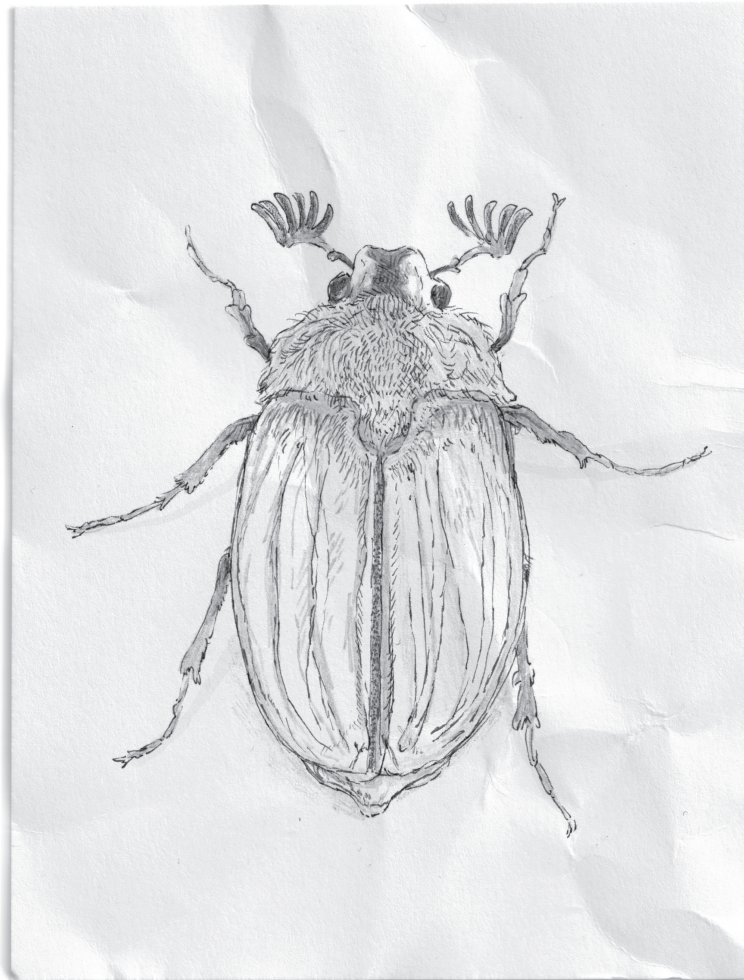
Oever

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2024

Vrijdag

Kijk.

Dit is de kever die ik bij jou in de straat vond.

Het is een meikever.

Misschien is hij weleens bij jou naar binnen gevlogen,
toen je slaapkamerraam op een kier stond.

I.

Je zal je wel afvragen wat ik bij jou in de straat deed?

Niks.

Ik kwam er gewoon toevallig langs, toen ik van oma terugfietste. Nou ja, toevallig, ik moest er wel een beetje voor omfietsen. Meer nog dan ik dacht eigenlijk.

En toch voelde het plotseling, het begin van jouw straat. Even bleef ik staan. Ik deed mijn capuchon op, haalde diep adem en fietste langzaam verder. Tegenover nummer 22 stapte ik af.

Het is een mooie straat, vind ik.

Ben je al een beetje gewend hier?

Ik deed maar gewoon alsof ik bezig was, nam een slokje water en draaide aan mijn fietsventiel, maar tussen de spaken door bekeek ik jouw huis.

Ik weet niet wat ik had verwacht maar het zag er, nou ja, gewoon, huiselijk uit.

Er stond geen auto op de oprit. Was er iemand thuis?

Was *jij* thuis? Of was je ook naar je oma? Als je die nog

hebt tenminste. En welke kamer is van jou? Is het die kamer met de lichtblauwe muren?

Mijn vingertoppen werden vies van het draaien aan het ventieldopje. Ik stond op en veegde mijn handen af aan de binnenkant van mijn trui.

Probleem voor later.

Ik wilde nog doen alsof ik mijn veters strikte en toen zag ik het dus. Iets dat op mijn schoen kroop.

Een meikever.

Normaal hoor je meikevers wel aankomen. Dat vind ik leuk aan ze, dat het klinkt alsof ze *ondanks* hun vleugeltjes kunnen vliegen, in plaats van *dankzij*. Een vliegende meikever snort, bromt, pruttelt en hapert voorbij. Maar deze was te voet, nee, te *pootjes* in alle rust naar mijn veters toe gekropen.

Voorzichtig pakte ik hem op en zette hem op mijn arm. Hij verdween even in een plooi van mijn trui en klauterde toen dapper door naar mijn schouder. O ja, het was dus een *hij*, dat kon ik zien aan zijn antennes. Bij mannetjesmeikevers lijken die op palmtakken.

Een auto kwam de hoek om.

Ik greep mijn rugzak, hing hem aan het stuur, stapte haastig weer op en fietste verder. Nog voordat ik de straat uit was, werd ik gevuld met bloed. Dat je bloost, bedoel ik, maar groter bloost dan alleen je hoofd.

Zat jij in die auto?

Ik hoopte dat ik jou zou zien.

Maar ik hoopte ook dat jij mij niet zag.

2.

Toen ik thuiskwam was ik alleen. Gek toch, hoe je dat altijd gelijk weet? Ik roep wel *joehoe* als ik in de gang sta, maar meer omdat het zo hoort, niet omdat ik denk dat iemand het kan horen.

Zelfs als mijn vader verstoppt als een huisstofmijt onder het tapijt een van zijn onbegrijpelijke boeken zou liggen te lezen, zou ik weten dat hij thuis was. Misschien omdat hij ademt. Misschien vangen we die ademteugen als piepkleine geurbewegingen van de lucht op met onze wenkbrauwen. Misschien zijn onze wenkbrauwen onze voelsprietten, onze antennes.

Weet jij wel hoe gevoelig de antennes van insecten zijn?

Vast niet.

Niemand in de klas noemt jou een *nerd*.